

GS 197

Eremiten Ballad.

W i s a.

Kostar En Schillingi

Tryckt hos Andreas J. Sylvenius,
i Stockholm 1802.

Konglig Pr. Bolktryckare.

I.

Rom Eremit, och om Du hyses
Rog smilhet i ditt bröst,
Så för mig hit där ljuset lyser,
Att hämta någon tröst.

2.

Ly medan jag här i vägen söker
Och tröstlös vilse far,
Säg wilda stogens långt fördes
Vid hvaris steg jag tar.

3.

Nej! hör Eremiten svara,
Et spöke mistas där,
Och den olyckliga plågar vara
Som kommer dit för när.

4.

Nej för behofvets barn min hydda
Än aldrig slutet var,
Min ringa spis plår nöjet krydda
Som där sin boning har.

5.

Följ mig och gå i qvällen din mödos
Mit hus tilbjudes dig;
En sång af balm, en tarflig födos
Ja dela wil med Dig.

6.

Jag aldrig mord och krig förklarar
Mot stogens fria här;
Det väsend! som mit lif bevarar,
Mig deras flydda lär.

7. **Se**

22.

Den eld ur deras ögon strålar
 Sty den, jag lönet stå!
 Vid dess ord en rådnad målar
 Vår framtids bleka hy.

23.

Dess kinders färg sig nu förnyar,
 De ny förtydning ge,
 Lika de förgylta nörgeron svar.
 Som emot Solen le.

24.

Dess kländra bröst sig ömsom höjer
 Och ömsom suckar drar,
 Och snart dess blaga upsyn röjer
 Att det en Gлика war.

25.

Förlåt, sad hon, jag eder plågar,
 Och störrer eder ro,
 Då jag det rum obelga vågar
 Där ni och himlen bo.

26.

Jag såfångt stulle vilja dölja
 Det som min ro förstör,
 När sorg och ånger mig förfölja
 Ej tyfnad lättning gör.

27.

En Lord, som präktigt lefnad förde,
 Var mig en älskad far;
 Dess gods och rikedom mig tillhörde
 Som enda barnet war.

28.

Att mig utur dess armar vinna
 All Bygdens Ungdom gill,
 Och hö kan väl förtälja hmina
 Att det beröm jag fick.

29.

En talrik friar-flokt sig krökte;
 Svar en mig såg, blef får;

Men

Men allt som deras tal sig ökte,
 Blef jag allt mera tvär.

30.

Bland dem, som för mig ömraast brunno,
 Var unga Edwin en,
 Men ad! dess ömma suckar funno
 Et hjärta hårdt som sten.

31.

Han inga gods och pengar ägde;
 Men uti dygd och wett
 Han wida wägnar öfwerwägede
 Swad Yngling som jag sett.

32.

Hans dragt den ädla enfald röjde,
 Som hjärtats prydnad war;
 Och ödmjukhet än mer uphöjde
 Den eld han för mig bar.

33.

Med såfångt bögmöd jag försökte
 Att segra hwarje dag,
 Du mera sig hans ömhet ökte
 Du mera kall war jag.

34.

Hans hjärta rent och obefläckat
 Öfr mina fötter låg,
 Till dess det alltför länge gäckat
 Ej mer förhoppning såg.

35.

I tyfhet han mig öfvergifwit,
 Att glömma mit förakt,
 Men ångslan bar hans bane blifwit,
 Som ryttet för mig sagt.

36.

Du skal mit lif dess qwel betala,
 I Grottan där han låg,
 Skal jag med Edwin's flugga tala,
 Lifsom jag Edwin såg.

37. Jag

37.

Jag samma bdemart wil wälja,
Och dö på samma sätt;
Mit usla lif mig blott skal qwälja
Och döden bli mig lätt.

38.

Nej aldrig! hörs han hånne swara
Med öm och liflig röst,
In himlen Edvin tacks bewara,
Til Angelines tröst.

39.

Alt se då samma Hufvarinna,
Den Edvin åter här,
Här skal du honom åter finna
Men öm och mera kär.

40.

Vi sku ej mer hwarannan mista
Alt qwal är nu förbi,
Den stund som en gång blir den sista,
Skal också Edvins bli.

**Från Boktryckeriet wid Göthgatan
huset N:o 114 A. är utkommit
och finnes til salu:**

Läsning wid Eldbrasan 2:ne Häftet,
innehållande: Sylvie och Moleshoff sann
Berättelse. Den Torstiges Dag. Belins
dör eller Försök öfwer Sålheten, Moras
liff Berättelse af Mercier. Den botade
Swartsjukan, af Rupert Becker. Kostar till
sammans 12 s.

Rese Pass för en Torstig Broder. 6 r:s.
Skrupeln, eller Kärleken misundid med
sig sjelf af Marmontel. Öfversättning. 4 s.

Med flere större och mindre Böcker och
Skrifter uti hwarjehanda Wettensläper etc
och Tryckt Förtedning och gångbar